

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Antonii Milliei, Lvgdvnensis, E Societate Iesv, Moyses
Viator**

Millieu, Antoine

Lugduni, 1636

Æqvo Et Benevolo Lectori.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69066)

ÆQVO ET BENEVOLO
Lectori.

TALEM te huic Poëmati futurum, præter animi tui æquitatem, duo me iubent sperare, Argumenti sanctitas, & Consilij mei in scribendo, edendoque necessitas. Dignitas argumenti eiusmodi est, vt iniquum habere neminem possit, nisi qui sibi sit ipsi parum æquus. Effigiem habet expressam summæ in Synagogam Prouidentix cogentis in libertatem filiorum Dei captiuum extrema seruitute sub impio Tyranno populum: designantis & munientis fortunatas in sedes viam incredibili rerum mirabilium successu; verbo vno, spirantem imaginem peregrinantis Ecclesiæ: *Omnia enim in figura contingebant illis*: documenta infinita nostra mirâ confessione vmbrarum cum corpore & luce ipsâ veritatis. Nimis iam multa de argumento tam trito, iactatoque. At, inquis, non satis explorasti tuos humeros, quid recusent ferre, quid valeant. Temeritas hinc fortasse mea sit nonnulla: agnosco, fateor culpam; &, si Deus volet, breui mors obruet, & vlciscetur oneri succumbentem: sed interea sic habeto, partem hanc vnam esse necessitatis, & consilij, vt dixi, coacti: de quo pauca sic accipe. Anno sexagesimo, & iam præcipitantis ætatis adduci nondum potueram vllis amicorum iudiciis, aut consiliis, nullis meorum Præsidum cohortationibus, ac tantum non imperiis, vt eorum quidquam emitterem, quæ florente ætate scripseram in scholâ Rhetoricæ, & humanioribus literis iuuentuti tradendis; & habebam sanè multa versuum millia varij generis, & argumenti, quæ cum duos ante annos, id est, ætatis sexagesimo ineunte, in grauissimum morbum incidissem, iaceremque depositus, ac planè desperatus à Medicis, & à nostris, ne me extincto, posthuma venirent in lucem, orauit eum, qui morituro aderat, vti ea omnia simul, sicut

† 5 erant,

erant, in vnum coniecta fascem abiiceret in eum locum, vnde extrahi nunquam possent. Paruit ille è vestigio; & viginti minimum versuum millia præter aliquot orationes altissimâ voragine merfit benè merentia. Ita, cùm reualuisssem, non parum molesto limæ labore leuatum simul me fensi, & gratulatus sum Musis, & sacro Apollini: sed nostrorum precibus importunis aliquando tandem victus, cùm illa mihi varia scholarum progymnasmata non placerent, adieceram ad Moysis expeditionem animum, & librum huius Poëmatis primum vnicum scripseram, qui fortè non fuit in illo damnato fasce carminum. Cùm igitur conualuisssem, & illum solum à naufragio reliquum haberem; nulla de re minùs id ætatis, quàm de scribendis versibus cogitabam. Redière sociorum conuicia, minæ de effodiendis sepulcorum Poëmatum reliquii, & Superiorum hortamenta, quamuis satis omnibus constaret, omniã tempus habere; mihi verò nunc esse horam discessus adorandi. Victus denique superiore anno, metu quodam, ne me mortuo vetera illa perquirerent, quæ pluribus, aiebant, exemplis emanarant, reuocaui cogitationes ad hoc Viatoris Moysis iter pium, magnum, spissum, laboriosum, ex quo possem mihi non pauca sumere incitamenta ad vrgendam feriò viam in coelum. Dedi igitur quindecim proximè superiores menses scribendis duodecim libris, qui ad vnicum illum primum, qui exitium euaserat, accesserunt. Vides igitur, Lector beneuole, consilij mei necessitatem; cui veniam debes omnium, quæ & coacto, & festinanti exciderint; quæ quidem non sint contra fidem, & bonos mores: nam illa omnia, si qua essent, eorum censuræ & arbitriis, quorum oportet, subdita sunt. Sed ista minutula alia, grammatica, poëtica, &c. quæ ad istam Crisim & syllabarum forum pertinent, ita ex æquo, & bono expendas, vt illud amanter memineris:

Emendaturus, si licuisset, erat.

At, cur non premis in nonum annum, positus intus chartis? Premam sanè, & pressisssem, si tu illum mihi nonum annum spondere potuisses, si vel vnicum dare, si vel perendinum promittere. Ages igitur mecum beneuolè, ferésque sine supercilio licentiam interdum quandam in vocabulis Hebræis, & peregrinis

peregrinis inflectendis, & accommodandis ad versum, quæ
Rabbini parum curant, quibus numeris metiantur Poëtæ. Ha-
bes hac priore parte itineris comprehensam totam Exodi hi-
storiam ad caput 10. Leuitici. Cætera, si faues incepto itineri,
& Viatori Mosi, & Deus volet in hunc mihi laborem aliquot
vitæ, viæque annos prorogare, ad Iordanis ripas Mosem hunc
deducemus, si ille me quoque Poëtarum morbus inuadat:

-----*Nolunt cantare rogati*

Iniussi nunquam desistunt.

Mihi certè, sic habeto verissimè, nunquam, nisi inuito Apol-
line, aut Mineruâ, carmen vllum excidit. Omnia sunt vi qua-
dam, & animi inductione exprimenda. Ne fingas delectari
me cantu tam laborioso, & ignoscas chordis non semper red-
dentibus sonum, quem poscuntur. Vale, & lege, si placet,
pag. 413. v. 22. Sic velit, & faciat Deus, ut. & p. 467. v. 13. l. Patrum.

FACULTAS